

Kurt, Tilki ve Tavşan

Bir varmış bir yokmuş, zamanlardan birinde bir kurt, tilki ve tavşan bir araya gelip arkadaş olup dağa gezmeye gitmişler.

Kar yağmış geri dönememişler ve bir mağaraya girmişler. Kar dinmemiş ve karınları acıkmaya başlamış, yiyecek hiçbir şey bulamamışlar. Birbirlerine bakıp birbirimize adlarımızı söyleyelim hangimizin adı güzel değilse onu yemeye başlayalım demişler.

İlk kurt başlamış: ben kurdum dişlerim balta gibidir, kötü olan günlere hazırım.

Sonra sıra tilkiye gelmiş, demiş ki, ben de tilkiyim, iyiyim, köyün ağasıyım, kuyruğum yüksektir, dağlara giderim palamut ağaçlarının kırıntılarını yerim.

Sıra tavşana gelince başlamış söylemeye; tavşanım, güneşin sıcaklığıym, mantarım, demiş.

Kurt ve tilki birbirine bakıp bu ne biçim isim, biz seni yiyeceğiz demişler. Başlamışlar tavşanı paylaşıp yemeye.

Tilki kurdu kandırıp kendine bazı kemikler bırakmış ve her karnı acıktığında oturup yemeye başlamış. Kurt, tilki kardeş ne yiyorsun, diye sormaya başlayınca tilki cevap vermiş, ellerimi yiyorum, demiş. Kurt da başlamış ellerini yemeye.

Tilki yine acıkmış ve tekrar yeme sesi gelmiş. Kurt bir daha sormuş, tilki kardeş ne yiyorsun, demiş. Tilki bu sefer ayaklarımı yiyorum demiş. Kurt da başlamış ayaklarını yemeye...

Günler geçiyor ama kar durmuyormuş. Tilkiden yine sesler geliyor ve kurt yine soruyormuş.

Tilki bu sefer gözlerimi yiyorum demiş ve kurt başlamış gözlerini de yemeye.

Kurt en son bal kabağı gibi ortada kalmış ve tilki başlamış onu da yemeye...

En sonunda bahar gelmiş ve tilki dışarı çıkmış. Demiş ki, ben tilkiyim, köyün ağasıyım, kurdu da tavşanı da kandırırım.

Tilkinin yüzü karadır çünkü kurdu kandırmıştır. Masalım sana güzel, ver bir parça karpuz.

Çeviren: Fidan Berfe Mirhanoglu